

toată
poezia
lumii

Andrei Crăciun

Hyperliteratura

PRIMA PARTE

La Madrugada

Poezia din Amsterdam

A trecut timpul când marinarii își descărcau
trupurile în bunele curve
cartierul e pe jumătate părăsit – rar mai opreș-
te aici un poet în ruină

rar curg pe canale bărcile încărcate cu adoles-
cenți și depresii și dureri adevărate
cadavrul unui joint zboară peste oraș și nu mai
atinge pământul

sunt atât de tânăr – Dumnezeu! – sunt atât
de tânăr și Amsterdamul e un Exod
pantofii mei verzi sunt obosiți și mă rătăcesc și
păcătuiesc și nimic nu e încă
și nimic nu e încă vânare de vânt.

Poezia din Barcelona

Ziua abia se hotărâse să-nceapă
peste pământ era o lumine de veghe

corăbiile tot aduceau frumusețe în port
un pescăruș înnebunise în înalt

clădirile dansau – se împerecheau
aici toți arhitecții au fost nebuni

viața era magnifică și eu eram fericit
îl priveam pe Columb privind marea

&

mă gândeam că toți murim prea devreme

oamenii înaintau către plajă și niciunul nu era gri
sau poate că aveam eu dispoziția unui mare
gest sufletesc

bineînțeleles că nu l-am făcut
și Barcelona a rămas pentru totdeauna atunci

&

ziua aceea abia se hotărâse să-nceapă.

Poezia din Beijing

Frecventam o damă la Peștele Li – numele ei
l-am uitat
îmi purtam părul lung
mă îmbătam cu Tsingtao – cântam la karaoke
cântece de acum treizeci de ani

și eram liber

nu urcam Zidul – nu mă gândeam la trecut
îl uitasem pe primul frate al meu
el dansase singur cu tancurile
numele său nu s-a aflat niciodată

și eram liber

în Beijing era tot dictatură
eram atât de tânăr și nu-mi păsa
ploua zilnic în vara aceea
n-am văzut cerul și n-am scris niciun poem

a fost cel mai fericit timp din viața mea
și eram liber și eram vinovat.

Poezia din Berlin

Am ieșit și eu din sectorul american
și m-am recules la fantomele zidului
vântul mărșăluia spre Apus
am intrat în pământ cu oamenii atinși de Os-
talgie
care credeau că Marx și Engles sunt nevinovați
și mi-am ucis toate cuvintele atinse de furie

tineri turci se drogau prin parcări subterane
eu pășeam peste visele lor și visam
să văd un *Macbeth* jucat de actori chinezi
amatori

soarele asfințea peste Turnul Televiziunii
și cerul suferea de o cruntă singurătate
iar poeții din Berlin tot nu se aruncau în râul
Spree
niciun poet nu e găsit mort în râul Spree
atât de trist e Berlinul – atât de trist e Berlinul
un oraș mutilat de memorie și toți poeții săi
încă în viață.

Poezia din Budapesta

Vreau să trec de la mine acest pahar
în numele celui mai trist om din lume
l-am întâlnit la amiază
într-un templu
pe malul Dunării
și am vorbit mult
despre moartea speranței la om
în secolul XXI
eu eram Al Pacino în *Cafea chinezească*
el era un comis-voiajor care dădea faliment

și am vorbit mult
despre lumea noastră
de vânzători și cumpărători
în amurg – când ne-am despărțit
eram doi bărbați beți
și la fel de inutili

poeziile mele nu vor salva lumea
dumnealui nu va evita falimentul
totuși – totuși!
nu se știe de ce
Budapesta ne îngăduia.

Poezia din Catania

Am venit în Sicilia când tinerețea deja trecuse
nu e adevărat că inima nu doare – inima doare
am o albină în cord și așa cutreier toată insula
caut un motiv întemeiat să îndur încă o zi și
nu-l găsesc
– o îndur

În piețe miroase a pește și a sânge
aș vrea să mai cred în răzbunare și în Sfânta
Agata
aș vrea să mai cred în Apocalipsă și în vulcanul
Etna
aș vrea să mai am regrete care să mă doară
demult nu mai ascult cântece de dragoste
nu mai sunt viu dar încă pot să las o umbră pe
asfalt

demult nu mai pot să urăsc și adorm fără vise
demult nu mă mai întrebă nimeni la ce mă

gândesc

am venit până aici să-i las iubirii cenușa – o las

și ea zboară întotdeauna

spre mare.

Poezia din Dublin

Într-o toamnă am împărțit o singurătate
cu domnul James Joyce
și mai era între noi și o cumplită tăcere
de care ne agățam
am mers pe străzi care nu duceau nicăieri
am intrat în pub-uri și am băut mult -
bea grozav dumnealui
nu l-am întrebat nimic – nu m-a întrebat nimic
să bei cu domnul James Joyce
și să fie atâta noapte
și singurătatea
și tăcerea
în aer foarte departe
plutea o muzică de chitară
vântul purta cântece de amor
către destinatari necunoscuți
dimineața ne-a prins și mai departe
lângă crematoriul uman